

Zeeuwse zorgcoördinatoren doorbreken eilanddenken

Tijdens de Dag van de Zorgcoördinator 2009 spreek ik veel zorgcoördinatoren die naar deze dag hebben uitgezien. “Het is fijn om ervaringen met collega’s uit te wisselen, juist ook buiten je samenwerkingsverband,” geeft één van hen aan. Na afloop van de lunch blijf ik nog even zitten met Roos Hoefnagels en Willy Wiskerke, zorgcoördinatoren van het Ostrea Lyceum in Goes. Zij namen samen het initiatief om in Goes en omgeving een zorgcoördinatorenplatform op te richten. Er lijkt in het Zeeuwse iets moois te ontstaan. Roos en Willy vertellen in dit artikel hoe ze het hebben aangepakt, waar ze zich mee bezig houden en wat ze nog van plan zijn. “We zijn met de benen op tafel begonnen,” geeft Willy aan. Hoe moeilijk kan het zijn om deze succesformule elders in het land te kopiëren?

“Ontmoeten jullie elkaar dan niet in het kader van het samenwerkingsverband?” vraag ik aan Willy en Roos. Ze vertellen dat het onderlinge contact tussen de zorgcoördinatoren doodbloedde nadat de coördinator van het samenwerkingsverband afscheid nam. Een situatie die misschien had voortgeduurd, als Hanna Navarro geen contact met Willy had opgenomen. Hanna was vanuit een baan als casemanager bij Bureau Jeugdzorg zorgcoördinator geworden bij het Reynaert College in Hulst. Daar merkte ze al snel dat onderwijs en jeugdzorg twee verschillende werelden zijn. Reden om haar handelen te toetsen aan de inzichten van een zorgcoördinator met onderwijservaring. Een ambulante begeleider wees haar op het Ostrea Lyceum in Goes: “Daar hebben ze de leerlingenzorg aardig voor elkaar.” Al snel ontstond er een regelmatig contact tussen de zorgcoördinatoren van het Ostrea Lyceum en het Reynaert College. “Dan besef je wat zorgcoördinatoren voor elkaar kunnen betekenen,” geeft Willy aan. Dit besef maakt dat Willy en Roos op een goede dag de telefoon oppakken voor een belronde met alle zorgcoördinatoren in Goes en omgeving: “Wat vind je ervan om een zorgcoördinatorenplatform te beginnen?”

“De een na de ander was enthousiast,” vertelt Roos. Een eerste bijeenkomst werd snel belegd. “Daar was weinig voor nodig,” volgens Willy, “het was een BOT-overleg.” Ze begonnen in Zeeland dus met de Benen Op Tafel. “We hebben tijdens die eerste bijeenkomst besproken wat we van elkaar en van het platform verwachten, hoe we er vorm en inhoud aan geven en we hebben een inventarisatie gemaakt van bespreekpunten,” aldus Roos. Dat leidde tot een set van heel simpele afspraken:

- We komen 5 keer per jaar bij elkaar.
- We komen steeds op een andere school bij elkaar.
- De ontvangende school levert de voorzitter en de notulist.
- Elke bijeenkomst duurt van 16.00-18.00 uur.
- We sluiten elke bijeenkomst af met soep en broodjes.
- We nodigen elke bijeenkomst een deskundige uit om een onderwerp bij ons te introduceren.
- Vervolgens is er ruimte voor uitwisseling van ervaringen en discussie.
- Zonodig maken collega’s onderling een vervolgspraak.

Tijdens de 2e bijeenkomst was een vertegenwoordiger van REC 2 en 4 aanwezig, die de zorgcoördinatoren uitvoerig heeft geïnformeerd over de budgettering van de LGF leerlingen. Er volgde een boeiende discussie en uitwisseling van ideeën over de werkwijzen op de diverse scholen. Tijdens de 3e bijeenkomst stond langdurig verzuim op de agenda. De inleider besprak de mogelijkheden om de echte langdurig zieke leerling te begeleiden. “Ook hier was het niet alleen weer leerzaam om te ervaren hoe verschillend de scholen omgaan met langdurig verzuim,” vertelt Willy, “ook werden er goede ideeën opgedaan over de mogelijkheden om deze leerlingen te begeleiden.” In januari 2010 staat de taak en rol van de zorgcoördinator zelf op de agenda, plus de facilitering van het zorgcoördinatorenwerk. Andere onderwerpen die nog op de wensenlijst staan om te bespreken zijn: Passend onderwijs, CJG, doorlopende zorglijn VO- MBO, onderlinge samenwerking bij moeilijk te plaatsen leerlingen, scholing, omgaan met lastige ouders, privacy etc.

Het gaat de Zeeuwse zorgcoördinatoren niet alleen om het uitwisselen van ervaringen en het uitnodigen van deskundige inleiders. “We maken ons ook samen sterk om dingen voor elkaar te krijgen,” geeft Willy aan, “zo is het ons bijvoorbeeld gelukt om de GGZ over te halen tot deelname aan het ZAT, dat lukte alleen doordat we samen één standpunt innamen.” Dit succes smaakt naar meer. In de toekomst wil het zorgcoördinatorenplatform op het terrein van de leerlingenzorg bijvoorbeeld goed doortimmerde adviezen uitbrengen aan directies van scholen. Ook voor wat betreft de schaalgrootte van het zorgcoördinatorenplatform hebben Roos en Willy nog ambitie genoeg. Momenteel zijn in het platform de zorgcoördinatoren van 13 scholen aanwezig en bestrijkt het platform alle onderwijsvormen, van basisberoepsgerichte leerweg tot vwo. Ook zijn een OPDC en een ROC vertegenwoordigd. Roos heeft al contact opgenomen met de zorgcoördinatoren op Walcheren. “Eigenlijk doorbreken we zo een beetje het eilanddenken,” vindt ze. “Maar,” zegt Willy, “we hebben wel besloten om eerst zelf maar eens een heel jaar goed te draaien.” Mocht er ooit een landelijk platform voor zorgcoördinatoren komen, dan zijn de Zeeuwse zorgcoördinatoren daar graag in vertegenwoordigd. Aan de daadkracht van Willy en Roos zal het niet liggen.